

OLLI-PEKKA TENNILÄ

Otteita teoksesta *Yksinkeltainen on kaksinkeltaista*

(Poesia, toukokuu 2012)

Kieli koostuu vilheistä. Miten ne pylkivät
eloon toisistaan.

Appelsiininsiemen kimpoili kuin noppa osuessaan kivikkoon.
Aulinko on isolaatti. On kevättalvi.

Käälme kieli. Ei käälme kieli.
Piiltyy ja haalautuu käälmeen kieli.

Välittömydessään sillä on sävynsä, kuten kaikella.
Välittömydessään kaikella on sävynsä.

Sälöilyn sijaan jää alkaa sälöillä.
Hitaasti maa eloa itsestään.

Kieli talvitsee toisen.
Kieli talvitsee toisen kielen
ulkopuolelleen.

Valo aulinkoa.
Aulinko tulvautuu leikkiin.

Aina tiettyyn aikaan noina päivinä
aurinko muuttaa olosuhteet vieraannuttavan kirkkaiksi
paljastaen kaiken muun ohella käsien tahraamat kuviot ikkunalasissa.

Ikään kuin jokin ehdottaisi: löydä eroavaisuudet.

Kieli on harmaanhohtavaa.

Lait etsivät uusia reittejä ollakseen voimassa.

Tieto toteutuu.

Keskellä talvea, keskellä päivää
sattuu, että mehiläinen poistuu pesästään
ja lentää valkoiseen.

Sivuaskeleet ovat pohjattoman työläitä.

Hengityksen käänneet. katkokset. palaset. sirut.

Tiedetään hyvin vähän.

Yhtäkkiä sataa. Voisi tapahtua mitä hyvänsä.
Mutta sataa. Juuri sataa.